

Sagen sattes under Forhandling.

Udenrigsministeren (Raben-Levetzau):

Jeg har herved den Ære at forelægge for det høje Ting Forslag til en med den kejserlige russiske Regering afsluttet vedvarende Voldgiftstraktat. Tanken om at afgøre de internationale Stridigheder ved Voldgift har allerede for lang Tid siden været oppe i dette Ting. Jeg tror, at det er 15 Aar siden, at den første Gang kom frem, og der har da siden den Tid Gang efter Gang og Aar efter Aar været rettet Henvendelser og Forespørgsler til Udenrigsministeriet om at gøre noget ved Sagen. Nogen egentlig Alvor i Tingene er der først kommet, efter at den internationale Domstol i Haag er bleven nedsat. Jeg skal tillade mig ved denne Lejlighed at henvise til nogle af de Ting, der ere gjorte i de sidste Aar for denne Sag. Der er fra Udenrigsministeriets Side forsøgt at faa afsluttet en Voldgiftstraktat med Amerika. Den var omtrent kommen i Orden, men desværre er den ikke endnu bleven til noget paa Grund af, at Senatet i Amerika har føjet en Note dertil, som gjorde, at Præsidenten ikke fandt det raadeligt at underskrive den. Ligeledes er der af min Forgænger indledet Forhandlinger om en Voldgiftstraktat med Holland, en Traktat, som var meget vidtgaaende. Denne Traktat har man i lang Tid ventet skulde blive ratificeret af de hollandske Kamre, men endnu er dette ikke sket, efter hvad man har sagt mig, mest paa Grund af indre politiske Vanskeligheder. Vi have dog godt Haab om, at det nu maa ske snart, i Særdeleshed paa Grund af Udenrigsministerskifte, der for ikke lang Tid siden er sket i Holland.

Jeg kommer saa endelig til den i Dag foreliggende Voldgiftstraktat, der i flere Punkter adskiller sig fra de allerede afsluttede. De fleste Staters Voldgiftstraktater ere afsluttede efter det Mønster, som Traktaten, der er afsluttet mellem Frankrig og England, afgiver, men der er i denne Traktat, der nu er afsluttet med Rusland, opnaaet en hel Del Ting, som man maa sige gør den meget bedre end den, der er afsluttet mellem de to Stormagter. Jeg skal først og fremmest henvise til Artikel 2, hvori der staar, at „hver enkelt Part bedømmer det Spørgsmaal, hvorvidt den opstaaede Tvistighed berører dens Uafhængighed, dens Livsinteresser eller dens Udøvelsen af dens Suverænitet“. Dernæst skal jeg henpege paa Artikel 3, 2den Afdeling, hvor der staar: „I Tilfælde

af Stridigheder angaaende Fordringer paa Penge, naar Forpligtelsen til at udrede en Skadesløsholdelse eller hvilken som helst anden Betaling er anerkendt i Princippet af Parterne“. Dernæst skal jeg henvise til Artikel 5, hvori der staar: „Det er underforstaaet, at de foregaaende Artikler ikke finde Anvendelse paa saadanne Tvistmaal mellem Undersaatter af de to kontraherende Stater eller mellem en Undersaat af en af disse Stater og den anden Stat, som de respektive Staters Domstole efter deres Lovgivning maatte være kompetente til at paadømme“. Jeg tror at kunne sige, at denne Traktat, som jeg ved min Overtagelse af Udenrigsministeriet fandt fuldt færdig fra min Forgængers Side, er saa god, som Danmark paa nogen Maade kan vente at faa den med en Stormagt. Jeg vil haabe, at det skal lykkes mig at følge i dette Spor, og at jeg snart kan fremkomme for det høje Ting med ny Traktater med andre Lande.

Jeg har hermed den Ære at anbefale til det høje Tings Velvillie dette Forslag, som ligger paa Tingets Bord.

Anders Nielsen: Der har her i Tinget gentagne Gange været tilvejebragt Udtryk for Tingets Ønske om, at Danmark maatte komme til at træde i Voldgiftstraktatsforhold til andre Stater. Naar dette Spørgsmaal i sin Tid blev rejst i Tinget, mødte det ikke Forstaaelse hos den daværende Regering. Man paaberaabte sig, at det vilde volde saa store Vanskeligheder at opnaa saadanne Traktater, og man sagde til andre Tider, at det vilde være til ringe Nytte at faa oprettet saadanne. Nu er Forholdet imidlertid glædeligvis blevet et andet end den Gang. Nu erkendes det fra Regeringens Side, at det er attraaværdigt at faa etableret saadanne Traktater med andre Stater. Denne Erkendelse er trængt igennem Tid efter anden, men dog først under Venstreministerierne. Vi se jo saaledes oplyst i Motiverne til det foreliggende Forslag, at der fra den her akkrediterede nederlandske Gesandt var Forslag fremme om en Traktat, nemlig den, hvorom der har været talt gentagne Gange her i Tinget, og som nu venter paa sin Godkendelse i den hollandske Rigsdag. Forslaget blev imidlertid lagt til Side i 1901 og blev først taget op under Ministeriet Deuntzer. Det er at haabe, at denne Traktat, som den højtærede Udenrigsminister betegnede som særdeles vidtgaaende — det er en glædelig Kendsgerning, at den er vidtgaaende, videregaaende